

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА ЦЪРКОВНОТО НАСТОЯТЕЛСТВО ПРИ ХРАМ "СВ.АТАНАСИЙ"- ГР. ВАРНА, БРОЙ 8 / АВГУСТ 2020 (ГОД 10)

Да бъдеш благочестив или да бъдеш доволен?

Анатолий Гапоненко

Днес хората са или благочестиви, или доволни. Трудно може да се намери някой, който да е и доволен, и благочестив. Много е в света недоволството. Всички са недоволни от всичко. Ръководителите са недоволни от подчинените си, подчинените – от ръководителите. Родителите – от децата, децата – от родителите. През лятото сме недоволни от горещината, през зимата – от студа. И още много... И сред нас, църковните люди, много хора са в категорията „недоволни“.

Недоволството вътре в нас се проявява доста често. Първото послание на св. ап. Павел до Тимотей 6: 6-7 казва: „*Голяма печалба е да бъде човек благочестив и доволен от себе си. Понеже нищо не сме донесли на света, явно е, че не можем и нищо да изнесем*“.

Ако трябва да го преведем на съвременен език: Служението на Бог по необикновен начин обогатява човека, но само ако той е удовлетворен от положението и състоянието си. Благочестието въщност е голяма печалба, но само за тези, които умеят да бъдат доволни от това, което имат. Или казано по друг начин: Единствено заедно благочестието и доволството от това, което имаш, са източник на голяма печалба“. Ние не ставаме доволни заради благочестието, а благочестието принася полза, само когато човек е доволен от положението и състоянието, в което се намира.

Благочестив произлиза от „блага чест“. „Чест“ – е истинското почитане на Бога, благоговейното признаване на Божествените истини и изпълнението им на дело. Някога

под думата „благочестие“ се е подразбирало богообоязnen живот, почитане на Бога, съблюдаване на религиозните предписания, истинското Богопочитание.

В Синодалния превод на Библията думата „благочестие“ и неговите производни се споменават повече от 30 пъти. В книга Притчи Соломонови 3:33 се казва: „*Проклятие Господне е върху дома на нечестивия, а жилището на благочестивите Бог благославя*“.

Тоест човек е или благочестив, или нечестив, като благочестието има външно и вътрешно проявление.

Във II-то съборно послание на св. ап. Петър 1:5-7 се казва: „*затова, като положите всяко старание, привнесете към вратата си добродетел, към добродетелта знание, към знанието въздържание, към въздържанието търпение, към търпението благочестие, към благочестието братолюбие, към братолюбието любов*“.

Ако се считаме за благочестиви, то това става видно чрез братолюбието.

В Първо послание до Тимотей 4:7 „*От скверни и бабешки басни отбягвай, а се*

упражнявай в благочестие, защото телесното упражнение за малко е полезно, а благочестието е полезно за всичко, понеже съдържа обещание за сегашния и за бъдещия живот“. Човек трябва да развива благочестието в себе си: Пак там 6:11 „*Но ти, човече Божий, бягай от тия неща и стреми се към правда, благочестие, вяра, любов, търпение и кротост*“.

Благочестието може да е показно и измамно. Във Второ послание до Тимотей 3:5 се казва какви ще бъдат хората от последните времена: „*наглед имат благочестие, но от силата му са се отрекли*“. Външна проява на благочестие е всичко добро, което може да бъде извършено, включително и съблудаването на заповедите. От гледна точка на спазването на закона, фарисеите също биха могли да се нарекат благочестиви. Но без вътрешната пълнка, простото изпълнение на заповедите не са истинско благочестие. Кое е по-лесно – да проявяваме външно благочестие или да водим вътрешна борба, да си забраняваме да осъждаме когото и да било, да мислим за някого лошо. Вътрешата борба е изключително сложна и превъзхожда всяко външно благочестие.

„Доволство“ – това е умението на човек да бъде доволен от своето положение; достатъчност. Противоположното е недоволство.

Да бъде човек автоматически доволен е невъзможно. Това е процес на придобиване на подобно умение. За да бъде човек доволен, трябва и да го пожелае.

Свети ап.Павел се научил да бъде доволен, защото това не е вродена способност, а навик, който трябва да бъде положен и да се развива – виждаме това в посланието до Филипяни 4:11-13: „*Казвам това, не защото се нуждая, понеже се научих да се задоволявам с каквото имам: знам да живея и в оскъдност, знам да живея и в изобилие; научен съм на всичко и всякак, и съм да бъда и глад да търпя, и в обилие да бъда и в лишене. Всичко мога чрез Иисуса Христа, Който ме укрепява*“.

Бог желае да бъдем доволни - това е велико постижение – Второзаконие 28:47-48 „*Задето ти не служи на Господа твоя Бог, с весело и радо сърце, при изобилие от всичко, ти ще служиш на врага си, когото ще ти напрати Господ (Бог твой) в глад и жажда, в голота и във всякаква оскъдна; Той ще надене на шията ти железен хомот, докато те смаже*“. Било е време, когато Израилският народ е бил в изобилие, но не служил на Господа с веселие и радост в сърцето. Днес имаме добри условия за живот, много блага... Бог ни казва, че като имаме това изобилие, сме длъжни да му служим с веселие и радост в сърцето, да бъдем доволни. А когато сме недоволни, то това е пряк или косвен ропот срещу Него.

Вътрешното и външното недоволство може да доведе до отдръпване от Бог, до напускане на Църквата.

Как да изпитаме себе си дали сме доволни и благочестиви?

1. Това, което е вътре в човека, излиза и навън - Лука.6:45 „...от препълнено сърце говорят устата му“. За какво най-често говоря аз? Ето и това е, което ме изпъльва. Какво слушам, в какви беседи участвам - доволство ли има в тях или ропот?

2. Какво виждам в другите хора - негативното или предимно доброто? Не е възможно всички хора да са лоши, дори и тези, които имат негативни страни, притежават и добри черти на характера – върху кои от тях съсредоточвам вниманието си?

3. Благодарен ли съм Богу или точно обратното? Доколко благодарността присъства в живота ми и доколко – ропотът и недоволството? Неблагодарността е ярък израз на лъжливо благочестие. Такова състояние отдалечава човек от Бога – външно благочестив, а отвътре недоволен.

4. На чие мнение отдавам значение? Пред кого ходя: пред Бога или пред хората? Търся ли постоянна поддръжка от хората? Искам ли да се покажа добър в тяхните очи? Разбира се, трябва да забелязваме добрите дела на хората, но от какво сме движени? Ако за нас е

важна оценката на Бог, човешкото мнение не би трябвало да ни интересува.

5. Когато откриваме своите желания пред Бог, но те не се изпълват, както бихме искали, то как се държим? Доволни ли сме? Благочестиви ли сме? Никой не е застрахован от недоволството. Но когато то ни обзeme, как постъпваме? Един от ярките примери е Асафовият Псалом 72:2-3 „*Пък аз - без малко се не разплатиха нозете ми, без малко се не подхълзнаха стъпките ми, - аз пък завидях на безумните, гледайки добруването на нечестивите...*“ Това довело Асаф до вътрешен конфликт, но когато влязъл в светилището, вътре в него всичко дошло на

мястото си и той станал благочестив и доволен - Пс.72:23-28 „*Но аз съм винаги с Тебе; Ти ме държиш за десница; Ти ме ръководиш с Твоя съвет и после ще ме приемеш в слава. Кого имам на небето? А с Тебе ли съм, на земята нищо не искам. Изнемогва плътта и сърцето ми: Бог е твърдия на сърцето ми и мой дял вовеки. Защото ето ония, които се отдалечават от Тебе, загиват. Ти изтребяши всекиго, който отстъпва от Тебе. А мене е добре да се приближавам към Бога!..*“.

Господ да ни помага да бъдем и благочестиви, и доволни! Амин!

Превод от руски език: Валя Марчелова

ЗА КАКВО ПЛАЧАТ АТОНСКИТЕ СТАРЦИ ИЛИ ЗА БЛАГОДАТТА НА ДУХОВНИЯ ПЛАЧ

АРХИМАНДРИТ Ефрем – игумен на Ватопедския манастир, Света гора

Духовният плач е особен вид благодат, която очиства душата на човека, приближвайки го към Бога. Сълзите на монаха – това са стъпала към Царството Небесно, а също и разкаяние за греховността на целия човешки род.

психологическо състояние, а от любов към Бога.

Плач за възсъединяване с Бога

Придобивайки духовен плач, човек започва да усеща в себе си действието на Божествената благодат, чувства наслада от вътрешния си съкровен живот во Христа. Когато духовният плач и сълзите се съединяват с молитвата, тогава човек придобива ума Христов и сърцето му започва да гори от любов по Бога. И това горене няма край, а стремежът на душата към Бога възраства все повече и повече.

Плач за просвещение

Нашият старец и учител Иосиф винаги плачеше на Литургия. Ние го питахме по детски: „Отче, защо плачеш?“ А старецът ни отговаряше: „Чада мои, умът ми се развързва, преизпълва се със светлина, и Бог разкрива пред мен тайната на отслабването и себеснижаването“. Този, който е получил подобно просвещение, гледа на всичко, което се случва, вече не от обикновена гледна точка, а по съвършено друг начин не само на събитията, които го касаят лично, но и на всичко наоколо.

Плач за очистване на сърцето

Духовният плач довежда човека до очистване на сърцето. Когато човек, а особено монах продължително време се занимава с Иисусовата молитва, насочвайки ума си към дълбините на своето сърце, то у него се появяват сълзи. Те не произлизат от сантименталност или от някакво особено

Плачът като покаяние

Както е казал преподобният Исаак Сирин, когато подвижникът започне да познава същността на цялото творение, той вижда природата на нещата – как Бог е създал този свят, как го управлява, как е промислил за всичко. Човек започва опитно да познава Божието милосърдие. Той разбира защо Бог е поискал да стане Човек.

Благодатта Божия влиза в сърцето му и му показва цялата трагичност на състоянието, в което се е оказал след грехопадението; открива му истинското значение на всички негови мисли и дела и тогава той започва да осъзнава греховността си, и да плаче. Доколкото гледа на греховността през призмата на благодатта, човек не се отчайва, но се разкайва. А покаянието е това, към

което ни призовава Христос: „Покайте се, защото се приближи Царството Небесно“.

Плач от отвращение към греха

Бог ни е дарувал благодатта на покаянието. Каем се и чувстваме облекчение и по мъничко преуспяваме. Когато монахът започне да вкусва благодатта, тогава тя му се открива. И той не може да обясни другиму това, доколкото преживяванията на человека в Духа Святаго е невъзможно да бъдат изразени с човешки слова.

Това единствено може да се преживява и подобно преживяване дотолкова обхваща душата на монаха, че тя започва да чувства отвращение от греха. По думите на светите отци, душата гледа на греха, извършван от тялото, като на разлагаш се труп, хвърлен, без да бъде погребан.

Превод от руски език: Валя Марчелова

ПРИТЧА

Веднъж един атеист – познат на отец Йоан, го попитал:

- Отче, ако след смъртта разберете, че раят, който проповядвате, не съществува?

- Синко, а ако в края на земния си живот, т.е. в гроба установите, че вечният ад, който вие - атеистите, отричате, все пак го има?

- Аз се надявам – казал атеистът, това никога да не се случи.

- Вие се надявате? – попитал отново монахът. Ето в това, приятелю, е разликата между вашите и моите убеждения. Вие живеете с колебливи илюзии, а аз живея с живата вяра в това, че след като има създания, значи има и Създател!

Превод от руски език: Валя Марчелова

В храм „Св.Атанасий“ Св. Литургия се отслужва: в неделя от 9:00 ч. и всеки понеделник, четвъртък и петък от 8:30 ч.

Св. Литургия се отслужва и на всички по-големи църковни празници.

В храм „Св.Атанасий“:

Всяка сряда от 17:00 ч. се отслужва акатист към Пресвета Богородица „Всесърдие“ пред копието на чудотворната икона в храма;

Всеки четвъртък от 17:00 ч. се отслужва акатист на свети великомъченик Георги Победоносец пред копието на чудотворната икона от манастира "Свети Великомъченик Георги - Зограф" в Света Гора;

Всеки петък от 17:00 ч. в старинен храм "Успение Богородично" (Малката Богородица) се отслужва акатист към св.Богородица пред чудотворната икона.

Беседи – петък 18:00 ч. с водещи: ставрофорен иконом Дончо Александров, свещеноиконом Теодор Стойчев и протойерей Ясен Шинев;

Детски църковен хор – събота от 10:30 ч.

Школа по изобразително изкуство за деца – събота от 11:30 ч.

Школа по иконопис - неделя от 11:00 ч.

Неделно училище за деца - неделя от 10:30 ч.

Школа по актьорско майсторство за деца – неделя от 11:30 ч.

Посетете нашата интернет страница: www.sv-atanasii-varna.org